

- Мамо, а правда, що Природа живе на вулиці?

- Так, Сонечко...

Усміхнено відказала мама.

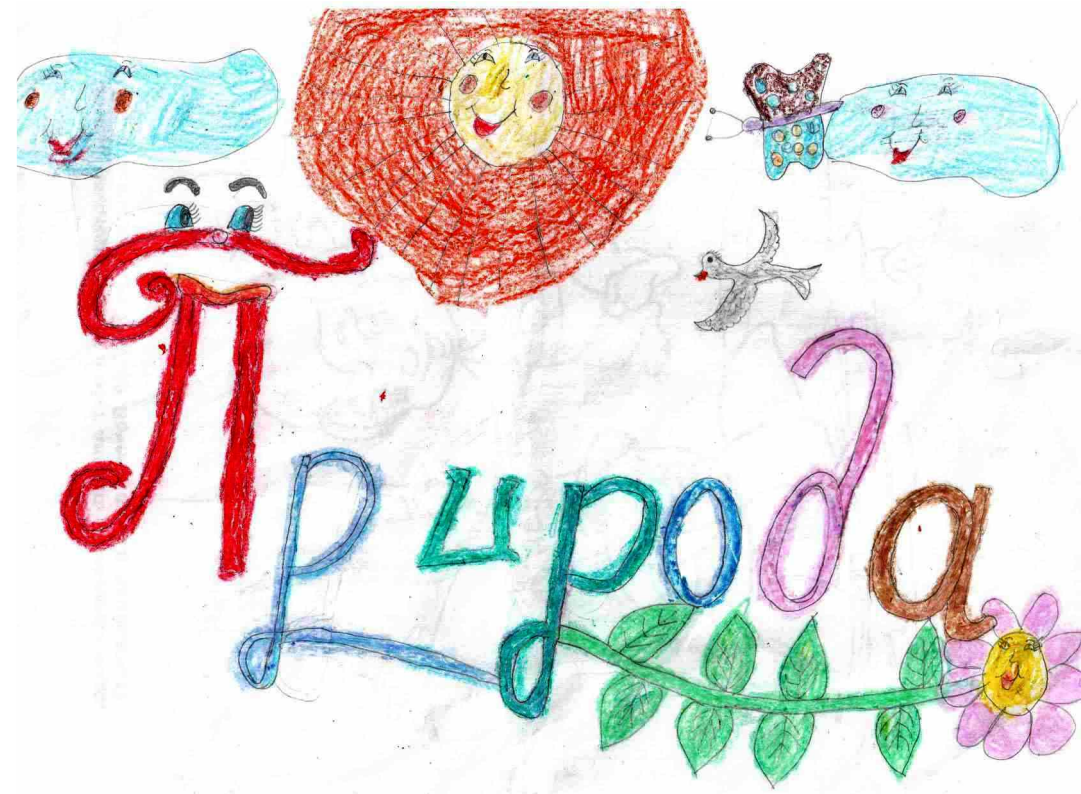
- А їй, мабуть холодно взимку... ніде сховатися, коли йде дощ.... І вона зовсім саменька десь блукає... Давай запросимо її до нас, до нашої хати!

- Давай! І ми будемо з нею найкращими Друзями!

Знаєте, дитяча уява здатна зачепити дорослу буденність, так наївно і щиро подарувати дитинство, яке губиться в прожитих роках. І ти дивишся у ті великі, зацікавлені оченята і заздриш, заздриш власній дитині, котра на крилах мрії вчить тебе(дорослого) літати.

Тому дозвольте собі впустити Природу до «хати»...

Створено, як один з проектів екологічної організації
«С.О.С.(Спасаем Окружающую Среду)»

Малюнки донечки Віки
та
мама Світлани

Одна маленька Казочка жила собі у книжечці, яку ніхто не хотів купувати. Книжечка сумувала і Казочка у ній, доки не познайомилась з Олівцями. Її друзі красувалися у картонній коробочці на полиці крамниці. Коли там нікого не було і наставала тиша, Олівці вилазили своїми гострими носиками з картонної хатки аби погуляти сторінками книжечки. Олівці вміли складати букви в слова. Тому на першій сторінці, олівець, якого звали Простим написав перше слово –

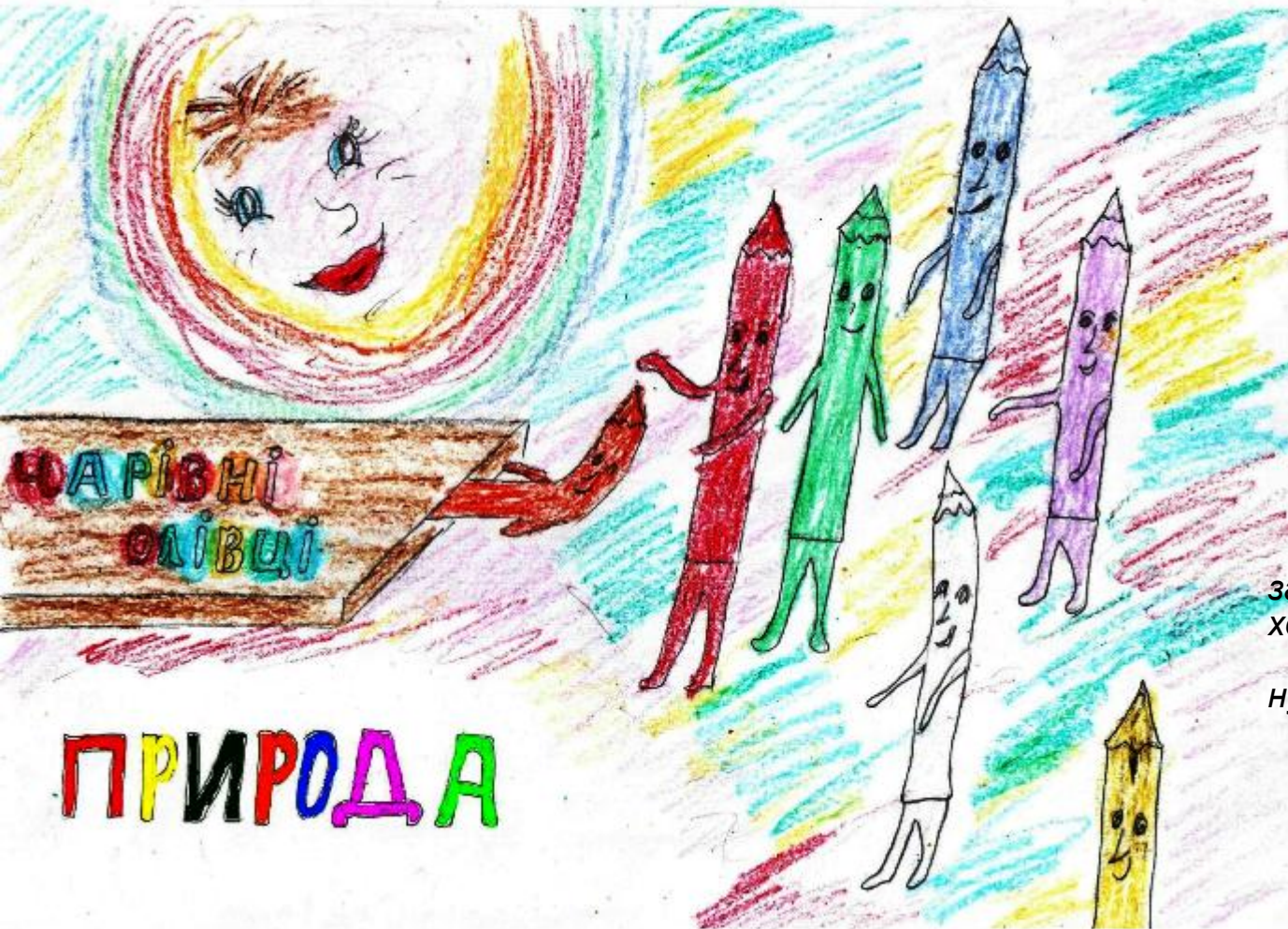
ПРИРОДА.

Його різнокольорові братики з захопленням дивилися на великі, гарні букви. І здавалося, що вони усміхаються, хлопають чорними очками, позираючи на свій прозорий стан. Звичайно, Олівцям захотілося їх зафарбувати. Тому вони попросили яскравих фарб у Веселки, яка жила на сусідній картинці.

І як тільки-но з'явилось веселкове відображення слова, як дмухнув теплий Вітерець, листочки тої книжечки здійнялися і галасливим вихором понеслися у свою казочку, яка прозорими рядочками сумувала на них. Виявилось, що слово те було чарівним. Але аби чари здійснилися те слово мають прочитати дітки.

Ви хочете потрапити у казочку? – запитала Світлана Василівна у своїх вихованців.

Так, – відказали вони, і весело вигукнули, – ПРИРОДА!

Мандрі Потічка

Тої миті, олівці, один за одним пострибали на наступний листок. Вже за хвилину там з'явився Потічок. Його Мама-Гора відпустила погуляти Лісовими стежками. А високо у Небі, над ним і над зеленими деревами красувалося Сонечко. Воно лоскотало його маленькі хвилі своїм проміннячком і весело усміхалось. Коли поряд пропливали білі-білі Хмаринки. Здалеку, вони були схожими на мрію. Бо не встиг подумати Потічок про своїх Лісових Друзів, як вони з'явилися і весело перекидалися на Галявині, що жила поблизу. Зайчики, білочки, лисички-сестрички, вовчики-братики, ведмедики косолапі... мурашки, жучки, метелики, павучки, жабки, пташки... Усі дружно жили на узліссі і в глибині Чарівного Лісу.

Але Потічок був маленьким і дуже неслухняним, а ще допитливим, бешкетливим, грайливим. Тому йому було завжди цікаво – що розташовано за Чарівним Лісом.

Він казав – «Коли я виросту, то стану мандрівником.» Мама-Гора усміхалася і ледь чутно шуміла листочками дерев...

Він любив слухати її шум улітку, особливо вночі, бо тоді літало багато світлячків, вони світилися з поміж того листя, як зірочки...

А якщо ви заглянете на наступну сторінку, то зможете помандрувати разом з Потічком.

Дві сестрички голубі,
Наче, небо синє,
Хлюпають у далині,
Й усміхаються дитині.
(Хвилі)

Хлюп-хлюп, хлюп-хлюп,
Хвиля хвилю доганяє,
Темно-синя, але не нічка,
(Річка)

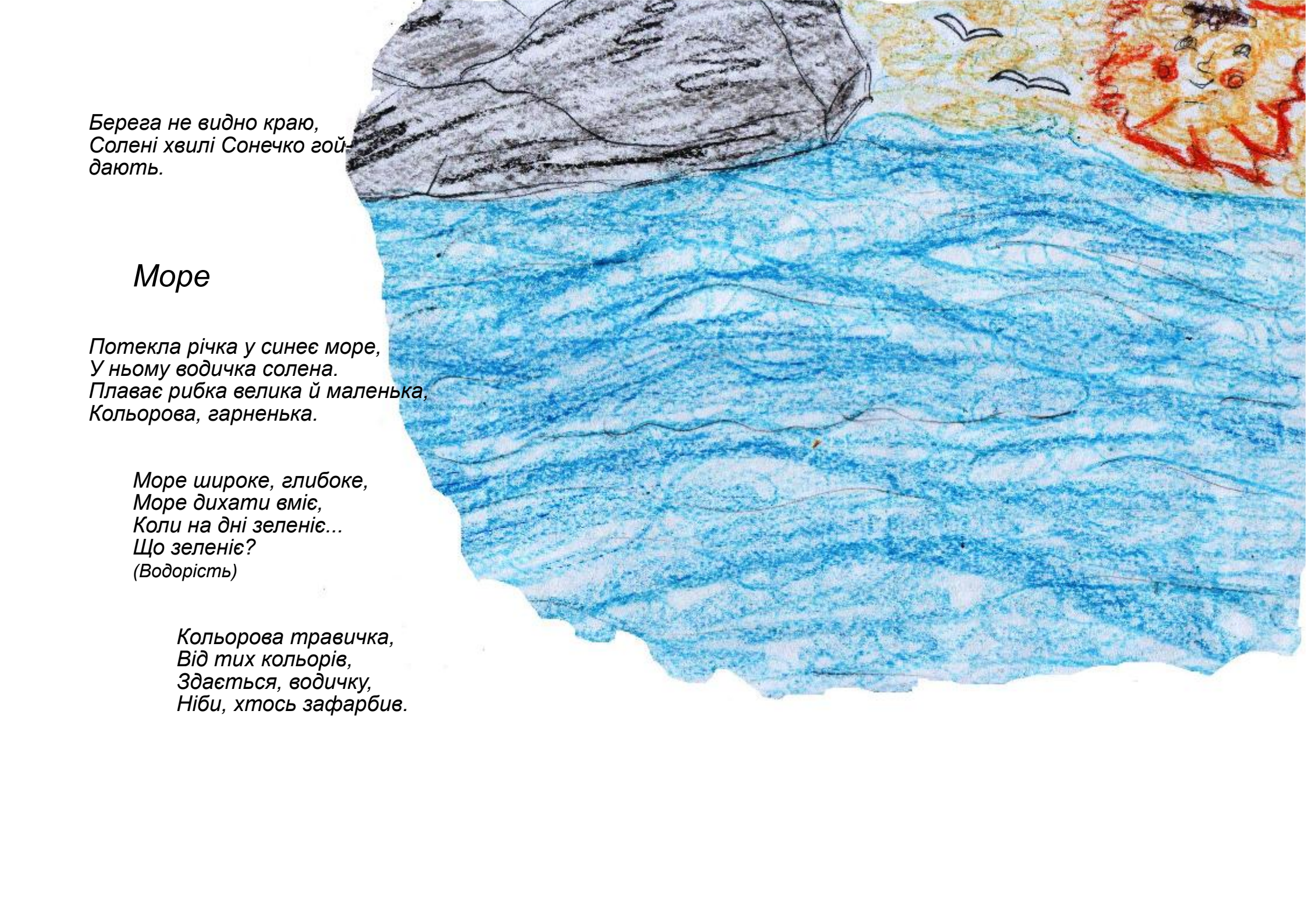
Коли наставала весна – танув сніг. Тоді Потічок ставав дуже нестримним. І одного дня, як завжди, гуляючи по Лісу він заблукав. Насувалася ніч, ставало прохолодно, тому аби його маленькі хвилі не замерзли він вирішив бігти швидше. Але як не намагався не міг повернути назад. Його хвилі дедалі ставали більшими і все швидше тікали долиною. Та долина простяглася в глибині рідного Лісу невеликим ярочком. Спочатку йому було весело і дуже цікаво, але потім стало страшно, саме тоді, коли зрозумів, що загубився.

Нічка застала його зовсім несподівано. Тому він вирішив просто текти собі. Так і заснув, а коли прокинувся...

А прокинувся наш Потічок справжньою Річкою. Його хвилі вже стали більшими і сильнішими. І він уже не міг однією хвилиною торкатися обох берегів, бо вони тікали сушею далеко один від одного. Течія несла його кудись, а він з сумом згадував Чарівний Ліс. Адже зараз його з усіх боків оточувало поле, і десь там далеко, деінде росли кущики і зовсім маленькі дерева. Він забажав повернутись, але не міг повернути проти течії. Йому було сумно за красивими квітками, за зеленою травичкою, за шумом дерев, які колихали стовбури і гомоніли листочками...

А ще, а ще йому було важко дихати. Бо навколо було повно бруду, сміття. І вже через кілька днів Потічок захворів і зовсім загубився у великій річці.

*Берега не видно краю,
Солені хвилі Сонечко гой-
дають.*

Море

*Потекла річка у синєє море,
У ньому водичка солена.
Плаває рибка велика й маленька,
Кольорова, гарненька.*

*Море широке, глибоке,
Море дихати вміє,
Коли на дні зеленіє...
Що зеленіє?
(Водорість)*

*Кольорова травичка,
Від тих кольорів,
Здається, водичку,
Ніби, хтось зафарбив.*

Водорість народжує бульбашку хапаючи сонячні промені. Тому Водорість завжди тягнеться своїми ручками догори. Але одного дня вона стала зовсім сумненькою. Сумувала, бо жила одна у такому великому Морі і заплакала. А Білому Пісочку, що непорушно лежав собі на дні, стало шкода її. Йому так дуже хотілося її розвеселити, та не знав як. І подумав – я станцюю свій улюблений танок для неї. І раптом у воді закрутилася кулька маленьких піщинок. Ті піщинки одна за одною посідали на її кучеряві листочки. Водорість похлопала очками туди-сюди, їй стало лоскотно і вона засміялася, так щиро і голосно. Але згодом знову заплакала.

- Чому ти плачеш? – спитав у неї Пісочок
- Бо я зовсім саменька. А мої мама і тато, братики й сестрички...
- Де вони?
- Захворіли.
- Вони захворіли?
- Так. Захворіли, бо не могли ловити промені Сонечка.
- А куди поділися промені?
- Їх застелила велика, чорна пляма на поверхні моря.
- Тоді Пісочок подумав і сказав:
- Давай я буду вашим сонечком.
- Водорість усміхнулася і відказала:
- Ти дуже хороший Пісочку, але нам треба Сонечко. Якщо не буде Сонечка, то не буде й нас. А якщо не буде нас – Море не зможе дихати. Воно дихає бульбашками.
- А що в тих бульбашках?
- Повітря.

- То що, всі риби помруть, бо у моря не буде повітря? То що ж буде? – зацікавлено питав Пісочок.

- Не буде свіжого вітерцю на березі.
- А навіщо берегові свіжий вітерець?
- Аби було легко дихати...

Допитливий Пісочок дуже нагадував Потічок. Тепер йому було цікаво усе на світі: нащо Морю дихати? Що то за велика пляма на його поверхні і хто її зробив? Де закінчується Море?

А ще йому було дуже цікаво познайомитись з Океаном. Нещодавно, дві великі риби пропливали повз нього та й розмовляли між собою. Звичайно він не хотів підслухувати їх розмову. Але зовсім випадково почув, що Море закінчується на початку Океану. Тому вирішив у своєму таночку прогулятися до самого кордону Моря з Океаном. Він крутився у вихорі хвилі, яка, наче, несла його.

Маленькій хвилі було цікаво гратися з його піщинками, а Пісочку – з її течією. Вони мандрували удвох.

І нарешті Пісочок спитав у хвилі:

- Ти хто?
- Хвиля.
- Тебе звати хвиля? Але у Моря багато хвиль.
- Я особлива хвиля.
- Як це?
- Я хвиля маленького Потічка.
- А де твій Потічок?
- Я ї є Потічок.
- То ти хвиля, чи Потічок?
- Потічок. Який не послухав Маму-Гору і поп-

плив спочатку у Річку, потім у Море, а тепер ось, гублюся в Океані.

- Хіба ми не в Морі?

Здивовано запитав Пісочок.

- Ні, ми в Океані.

- А як ти знаєш?

- А мені, он та, велика хвиля прошепотіла на вушко. А хочеш я тебе винесу на поверхню Океану? І ти сам усе побачиш.

Спитав Потічок?

- Звісно!

Відказав і аж заструменів Пісочок.

Океан

Пісочок уперше побачив поверхню Океану. Вода потихеньку собі хлюпала, хлюпала, хлюпала... Водичка колихала зірочки, які пірнали у глибину, бо була нічка. Пісочок так захопився, що й не помітив, як його підхопила велика хвиля і понесла... Вона несла його довго-довго, адже Океан дуже великий - широкий та глибокий, набагато більше за Море. Несла його хвиля аж поки не настав ранок. Тоді Пісочок уперше побачив, як прокидається Сонечко, і захотів з ним познайомитись. Як тільки-но він про це подумав, як Велика хвиля прилинула до берега і лишила його там.

Після знайомства з Сонечком Білий Пісочок став жовто-золотистим – засмаг. Вони ще довго розмовляли з Промінчиками, аж поки йому не стало дуже спекотно. Тоді він згадав Водорість і її бульбашки, котрими дихає Море, аби на березі продував свіжий вітерець.

А ще він подумав – неможна аби на поверхні Моря та Океану плавали чорні плями. Хоч він і не знав звідки вони беруться.

Дощик

А Потічок вилікувався солоною, чистою водичкою Океану. І весело плавав собі між його великими хвилями. Та одного дня Сонечко запросило його у гості на Небо. І раптом. Над водою з'явилася маленька, біла Хмаринка. Вона піднялася високо-високо. Це промінчики Сонечка подружилися з хвилею Потічка і їхня дружба перетворилася на Хмаринку. Вона наче цукрова вата літала-літала і роздивлялася усе навколо. Було цікаво дивитися згори на Землю. А найбільше було цікаво підлетіти ближче до Сонечка. Тож Хмаринка піднімалася все вище й вище. Аж поки не змогла торкнутися своїми пухкими ручками Сонечка. І тоді їй стало дуже тепло.

Сонечко, чому ти таке гаряче? – спитала Хмаринка.

А Сонечко усміхнулося і відказало – аби обігрівати Землю.

- А можна мені підійти ближче і подивитися на тебе?

- Звісно, що можна.

Та як тільки-но Хмаринка заглянула у красиві очки Сонечка, то насупилася, зщуривши носику і заплакала. Вітер підхопив її своїм вихором і поніс далеко-далеко, туди де живе Чарівний Ліс. Хмаринка над ним плакала. Це йшов Дощик.

Куди йшов Дощик? – спитала маленька дівчинка у Світлани Василівни.

Вихователька подивилася на зацікавлені, дитячі очі і відказала усміхаючись – напоїти водичкою Ліс.

- То Дощик мокрий? – знову спитала дівчинка.

- Так...

- А де Потічок?

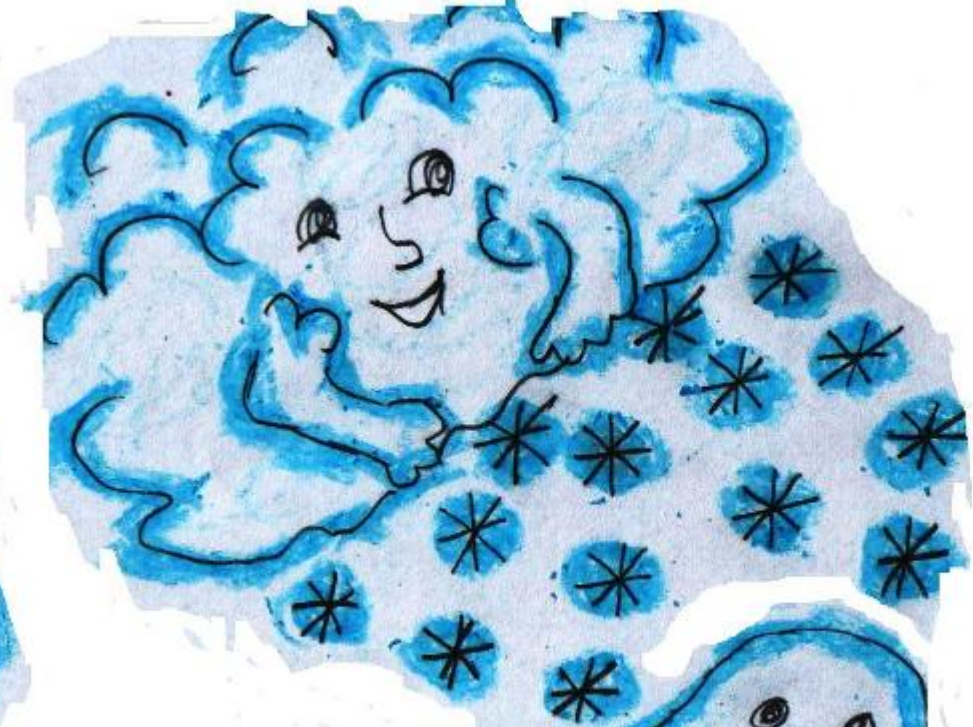
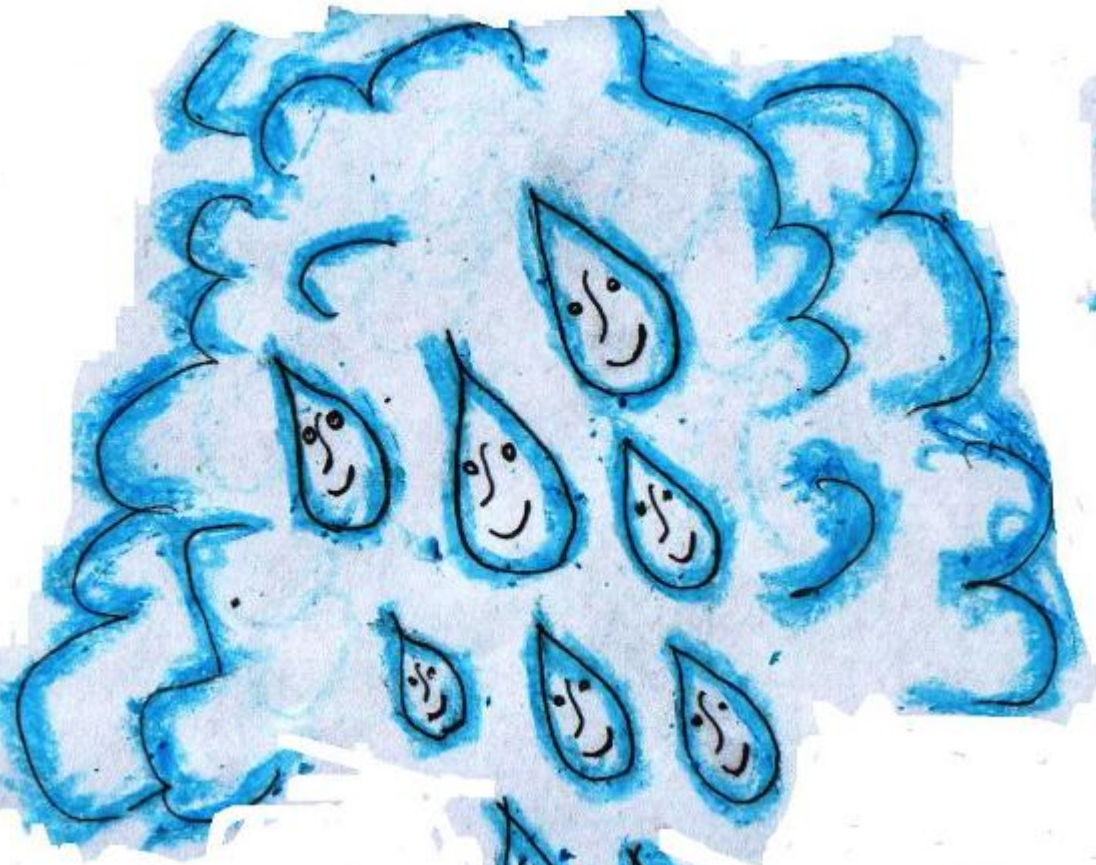
- А Потічок поскакав капельками Дощику до Мами-Гори. І до своїх сестричок та братиків – маленьких хвиль, які хлюпали долиною Чарівного Лісу.

Так він знову став водичкою і повернувся до дому.

Та на цьому Казочка не закінчилася. Бо мандруючи Потічок дуже багато всього побачив. І тому попросив олівців ще трішки помалювати.

І знову, олівець, якого звали Простим, почав малювати картинку. Він намалював Дерева, Квіточки, Травичку, Небо і Сонечко, Пташків, Звірів, Комашок... Але картинка мовчала. Не було чути, як шумить Вітер, як хлюпає Водичка, як співають Пташки. І він подумав – може, Казочка утомилася, і хоче відпочити.

То вирішив для Казочки намалювати Нічку, з темно-синім Небом, Зірочками і Місяцем.

Казочка відпочивала, а Олівці сиділи у своїй картонній хатці. Коли в крамниці, де їх продава-

ли, завітала маленька дівчинка з мамою. Їй дуже сподобалася Книжечка. Тож, мама її купила.

Повернувшись до дому, дівчинка Маринка, побігла до сусідського хлопчика Павлика, вони разом ходять до садочку.

Вона вигукнула:

- Дивись, що мама мені купила!

Хлопчик захоплено подивився у її бік. Але нічого не побачив у ручках, окрім кольорової книжечки.

- Та це, лише книжечка.

Розчаровано відказав.

- Так. Але вона чарівна.

- Звідки ти знаєш?

- Продавець у крамниці сказав.

- Не вірю.